

LA CONSTRUCCIÓ DE LA POESIA CATALANA MODERNA

Aquest treball de recerca pretén indagar sobre el procés de construcció de referents poètics en el marc de la literatura catalana moderna.

Per analitzar aquest procés de consolidació del gènere poètic, el treball es centra en tres grans poetes que tradicionalment s'han considerat els grans referents de la literatura catalana del segle XIX i del tombant del segle XX: Jacint Verdaguer, Joan Maragall i Josep Carner. Per fer-ho, el treball inclou una contextualització de la vida de cada autor en l'etapa històrica en la qual visqueren i del corrent literari al qual se'ls associa. També s'analitza una selecció de llurs composicions poètiques, tot comparant-les amb les dels poetes precedents d'on s'intueix que hi ha determinades semblances, donades per una certa influència exercida entre els autors.

Un cop finalitzat el treball he pogut concloure que, malgrat les evidents diferències entre els poetes, es poden trobar certes semblances i influències molt clares que marquen com, en certa manera, els autors han col·laborat els uns amb els altres, mitjançant la lectura dels seus precedents, a construir el que ara coneixem com a poesia catalana. Tot el que s'inicià amb Verdaguer continua present en la literatura catalana, cada autor s'hi ha emmirallat i ha fet les seves contribucions i aportacions innovadores i particulars, que posteriorment han influït en altres autors. D'aquesta manera s'ha construït una poesia catalana culta ben consolidada i rica, que ha esdevingut un element d'un valor cabdal en el patrimoni cultural de la nació catalana.



Al·legoria de la Poesia, per Santiago Rusiñol

Amb cent corones de flors
te'n veig anar d'esta vida:
tu te'n vas amb cent, de flors:
jo quedo amb una, i d'espines.

Jacint Verdaguer

¿Qui sabrà mai aquest matí
a què em convida?
I és camí incert cada camí,
n'és cada vida.

Josep Carner

Fuig-ne de la terra immoble,
fuig dels horitzons mesquins:
sempre al mar, al gran mar noble;
sempre, sempre mar endins.

Joan Maragall